

ANTHONY HOROWITZ

ΟΙ ΦΟΝΟΙ ΤΟΥ ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟΥ

μετάφραση

Χριστιάννα Σακελλαροπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

*Στους Eric Hamlish και Jan Salindar.
Ευχαριστώ για τις τόσο πολλές ωραίες στιγμές.*

Άγιος Νικόλαος, Κρήτη

ΤΟ ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ένα όμορφο οικογενειακό ξενοδοχείο που βρίσκεται σε μικρή απόσταση με τα πόδια από τη ζωηρή κωμόπολη του Αγίου Νικολάου, μία ώρα μακριά από το Ηράκλειο. Δωμάτια που καθαρίζονται καθημερινά, όλα με Wi-Fi και κλιματισμό, κάποια με θέα στη θάλασσα. Στις πανέμορφες πλακόστρωτες βεράντες μας σερβίρονται καφές και σπιτικά εδέσματα. Επισκεφθείτε την ιστοσελίδα μας ή βρείτε μας στο [booking.com](https://www.booking.com).

Δεν διανοείστε πόσο μου πήρε να το γράψω αυτό. Με προβλημάτιζαν τα τόσα επίθετα στριμωγμένα μαζί. Ήταν το επίθετο «ζωηρή» κατάλληλο για την κωμόπολη του Αγίου Νικολάου; Είχα αρχίσει με το «πολυσύχναστη», αλλά μετά αποφάσισα ότι υποδήλωνε την ανυπόφορη κίνηση και τη φασαρία, που ήταν άλλα δύο χαρακτηριστικά της. Στην πραγματικότητα, απείχαμε δεκαπέντε λεπτά από το κέντρο της. Το λες «μικρή απόσταση με τα πόδια»; Μήπως έπρεπε να αναφέρω την παραλία Αμμούδι, δίπλα ακριβώς;

Το αστείο είναι ότι πέρασα σχεδόν όλη την επαγγελματική μου ζωή ως επιμελήτρια εκδόσεων, κι ενώ δεν είχα

ποτέ πρόβλημα να διορθώνω τα χειρόγραφα συγγραφέων, όταν καλούμουν να συντάξω μια διαφήμιση δέκα αράδων στο πίσω μέρος μιας καρτ ποστάλ, ιδρώνω πάνω σε κάθε συλλαβή. Όταν κάποια στιγμή τελείωσα, την έδωσα στον Αντρέα, ο οποίος τη διάβασε σε πέντε δευτερόλεπτα κι έγνεψε επιδοκμαστικά μ' ένα γρύλισμα που, μετά απ' όλο τον κόπο μου, με ευχαρίστησε και με εξόργισε την ίδια στιγμή. Να κάτι που έχω παρατηρήσει στους Έλληνες. Είναι απίστευτα συναισθηματικός λαός. Το θέατρο, η ποίηση και η μουσική τους σε αγγίζουν κατευθείαν στην καρδιά. Αλλά σε ό,τι αφορά τις καθημερινές τους υποθέσεις, τις λεπτομέρειες, προτιμούν να το πηγαίνουν *σιγά σιγά**, που για έναν Άγγλο θα ισοδυναμούσε περίπου με το «Ποιος νοιάστηκε;». Ήταν μια φράση που άκουγα σε καθημερινή βάση.

Όταν εξέτασα τι είχα γράψει, μ' ένα τσιγάρο κι ένα φλιτζάνι δυνατό σκέτο καφέ, δύο σκέψεις σχηματίστηκαν στο μυαλό μου. Θα τοποθετούσαμε τις κάρτες σ' ένα ράφι δίπλα στον πάγκο της ρεσεψιόν, αλλά, αφού οι τουρίστες θα ήταν ήδη στο ξενοδοχείο όταν θα τις έπαιρναν, τι νόημα είχε; Και το πιο σημαντικό, τι στην οργή έκανα εδώ; Πώς άφησα τη ζωή μου να καταλήξει έτσι;

Μόλις δύο χρόνια πριν τα πεντηκοστά μου γενέθλια, σε μια περίοδο κατά την οποία πίστευα ότι θ' απολάμβανα όλες τις ανέσεις της ζωής που συνεπάγεται ένα αξιοπρεπές εισόδημα, ένα μικρό διαμέρισμα στο Λονδίνο και μια γεμάτη κοινωνική ζωή, είχα βρεθεί συνιδιοκτήτρια και διευθύντρια ενός ξενοδοχείου το οποίο στην πραγματικότητα ήταν πολύ ομορφότερο απ' ό,τι είχα καταφέρει να περιγράψω. Το

* Ελληνικά στο πρωτότυπο. (ΣτΜ)

Πολύδωρος ήταν κυριολεκτικά πάνω στο κύμα, με δύο βεράντες που σκιάζονταν από ομπρέλες και κυπαρίσσια. Διέθετε μόλις δώδεκα δωμάτια, προσωπικό από ντόπιους νέους που ήταν πάντα γελαστοί, ακόμα και όταν είχαν τις μαύρες τους, και πιστή πελατεία. Είχαμε απλό φαγητό, μπίρα Mythos, έναν μουσικό και υπέροχη θέα. Το είδος των επισκεπτών που θέλαμε να προσελκύσουμε δεν ονειρευόταν να φτάσει μ' ένα από κείνα τα θηριώδη πούλμαν που βλέπαμε να περνούν σύρριζα σε δρόμους που δεν σχεδιάστηκαν ποτέ για να τα εξυπηρετούν, πηγαίνοντας στα εξάωροφα τερατουργήματα στην απέναντι μεριά του κόλπου.

Αυτό που επίσης είχαμε –δυστυχώς– ήταν αναξιόπιστη καλωδίωση, απαράδεκτα υδραυλικά και διακεκομμένη σύνδεση στο διαδίκτυο. Δεν θέλω να ενστερνιστώ τα στερεότυπα περί ελληνικής τεμπελιάς, και ίσως να ήμουν απλώς άτυχη, αλλά δεν θα 'λεγα ότι το μότο των εργαζομένων που απασχολούσαμε ήταν η αξιοπιστία. Ο Πάνος ήταν χαρισματικός μάγειρας, αλλά, αν τύχαινε να μαλώσει με τη γυναίκα, τα παιδιά ή τη μοτοσικλέτα του, δεν ερχόταν καν για δουλειά, και τότε αναλάμβανε την κουζίνα ο Αντρέας, αφήνοντας εμένα υπεύθυνη στο μπαρ και το εστιατόριο, που μπορεί να ήταν είτε φίσκα από κόσμο, αλλά χωρίς σερβιτόρους, είτε μισοάδεια, με περισσότερους απ' όσους χρειαζόνταν. Για κάποιον άγνωστο λόγο, δεν φαινόταν ποτέ να προκύπτει μια απόλυτα ευτυχής συγκυρία. Υπήρχε πάντα η μικρή πιθανότητα να έρθει στην ώρα του κάποιος προμηθευτής, αλλά δεν θα ήταν ποτέ με τα προϊόντα που είχαμε παραγγείλει. Αν χαλούσε κάτι –σχεδόν μόνιμη κατάσταση– θα περνούσαμε ώρες αγωνιώδους αναμονής μέχρι να εμφανιστεί ο μηχανικός ή ο μάστορας.

Κατά κύριο λόγο, οι πελάτες μας φαίνονταν ευχαριστημένοι. Αλλά τρέχαμε πέρα δώθε όπως οι ηθοποιοί σε κάποια από κείνες τις παλαβές γαλλικές φαρσοκωμωδίες, παλεύοντας να δώσουμε την εντύπωση ότι όλα πήγαιναν ρολόι και, μέχρι να πέσω ξερή στο κρεβάτι, συχνά στη μία ή και στις δύο το πρωί, ήμουν τόσο εξαντλημένη, ώστε έμενα ξαπλωμένη εκεί νιώθοντας όχι απλώς πτώμα, αλλά κανονική μούμια τυλιγμένη στους επιδέσμους της. Τότε ήταν που έπιανα πάτο, όταν αποκοιμιόμουν με την πλήρη συναίσθηση ότι, με το που θα άνοιγα τα μάτια μου, θα ξανάρχιζαν όλα από την αρχή.

Μάλλον άφησα τον αρνητισμό να με πάρει από κάτω. Ήταν και υπέροχα, φυσικά. Το ηλιοβασίλεμα στο Αιγαίο δεν μοιάζει με κανένα, πουθενά στον κόσμο, κι εγώ το θαύμαζα κάθε απόγευμα, έκθαμβη από την ομορφιά. Δεν είναι ν' απορείς που οι Έλληνες πίστευαν σε θεούς: ο Ήλιος με το χρυσό του άρμα να καλπάζει φλεγόμενος στον απέραντο ουρανό, τα Λασιθιώτικα Όρη μεταμορφωμένα σε ξέφτια αραχνοϋφαντης γάζας, πρώτα ροζ, μετά μοβ, να σκουραίνουν και ταυτόχρονα να εξαϋλώνονται. Κολυμπούσα στις εφτά κάθε πρωί, ξεπλένοντας στην κρυστάλλινη θάλασσα τα απομεινάρια υπερβολικού κρασιού και κάπνας τσιγάρου. Δειπνούσαμε σε ταβερνάκια στους Φούρνους και τις Λίμνες με τη μυρωδιά του γιασεμιού, τα άστρα να τρεμοπαίζουν, βροντερά γέλια, το τσουγκρισμα ποτηριών ρακής. Μέχρι που άρχισα να μαθαίνω ελληνικά, δουλεύοντας τρεις ώρες την εβδομάδα με μια κοπέλα τόσο μικρή, που θα μπορούσε να είναι κόρη μου, η οποία κατάφερνε να παίρνει τις τονισμένες συλλαβές και τα ρήματα που δεν ήταν απλώς ανώμαλα, ήταν διεστραμμένα ως το κόκαλο, και να τα κάνει διασκεδαστικά.

Ωστόσο, για μένα δεν ήταν διακοπές. Είχα έρθει στην Ελλάδα μετά την παταγώδη καταστροφή που ήταν *Οι Άγριες Κίσσες*. Ήταν το τελευταίο βιβλίο πάνω στο οποίο είχα δουλέψει και κατέληξε στον θάνατο του συγγραφέα, στην κατάρρευση του εκδοτικού οίκου και στο τέλος της καριέρας μου... με αυτή τη σειρά. Είχαν κυκλοφορήσει εννέα μυθιστορήματα του Άττικους Πυντ, μπεστ σέλερ όλα τους, και είχα πιστέψει πως θ' ακολουθούσαν πολλά ακόμα. Αλλά να που όλα τέλειωσαν. Κι αντί γι' αυτό βρέθηκα να χτίζω μια καινούρια ζωή που –σοβαρά τώρα– ήταν ως επί το πλείστον σκληρή δουλειά.

Αυτό είχε αναπόφευκτα αντίκτυπο στη σχέση μου με τον Αντρέα. Δεν μαλώναμε –δεν ήμασταν οι τύποι που εκτονώνονται με καβγά–, αλλά είχαμε αναπτύξει έναν τρόπο επικοινωνίας που γινόταν όλο και πιο κοφτός και επιφυλακτικός, κυκλώνοντας ο ένας τον άλλο σαν πρωταθλητές του μποξ που δεν έχουν σκοπό να ξεκινήσουν τον αγώνα. Στην πραγματικότητα, μια γερή κλοτσοπατινάδα μπορεί να έκανε καλό και στους δυο μας. Είχαμε αφεθεί να συρθούμε σ' αυτή τη φρικτή αρένα, τόσο οικεία στα αντρόγυνα με δεκαετίες γάμου πίσω τους, όπου αυτά που αποσιωπούνταν έκαναν τελικά μεγαλύτερη ζημιά απ' ό,τι λεγόταν ανοιχτά. Παρεμπιπτόντως, δεν ήμασταν παντρεμένοι. Ο Αντρέας μου είχε κάνει πρόταση με όλο το πακέτο (γονατίζω μπροστά σου με μονόπετρο), αλλά ήμασταν πολύ πνιγμένοι κι οι δυο για να το προχωρήσουμε, και, εν πάση περιπτώσει, τα ελληνικά μου δεν θα βελτιώνονταν ποτέ αρκετά ώστε να καταλάβω την τελετή. Αποφασίσαμε να το αναβάλουμε.

Ο χρόνος δεν μας χαριζόταν ποτέ. Στο Λονδίνο, ο Αντρέας ήταν πάντα ο καλύτερός μου φίλος. Ίσως επειδή

δεν μέναμε μαζί, περίμενα πάντα με ανυπομονησία να βρεθούμε. Διαβάζαμε τα ίδια βιβλία. Μας άρεσε να τρώμε στο σπίτι... ιδίως όταν μαγειρεύε εκείνος. Κάναμε εκπληκτικό σεξ. Αλλά η Κρήτη μάς είχε εγκλωβίσει σε μία εντελώς διαφορετική συνθήκη και, παρόλο που είχαν περάσει δυο χρόνια από τότε που φύγαμε από την Αγγλία, σκεφτόμουν ήδη μια διέξοδο, έστω κι αν δεν την έφαχνα ακόμα ενεργά.

Δεν χρειάστηκε να το κάνω. Η διέξοδος εμφανίστηκε νωρίς το πρωί μιας Δευτέρας, με τη μορφή ενός καλοντυμένου ζευγαριού, αναμφίβολα Βρετανών, που κατηφόριζαν αγκαζέ την πλαγιά που ερχόταν από τον κεντρικό δρόμο. Κατάλαβα αμέσως ότι ήταν πλούσιοι και δεν είχαν έρθει για διακοπές. Εκείνος φορούσε σακάκι και παντελόνι –μάλλον γελοίο μέσα στην πρωινή κάψα–, μπλουζάκι πόλο και καπέλο Παναμά. Εκείνη ήταν ντυμένη μ' ένα φόρεμα περισσότερο κατάλληλο για πάρτι σε τένις κλαμπ παρά για την παραλία, ταιριαστό κολιέ, και κρατούσε μια μικρή, κομψή τσάντα clutch. Την αμφίεση και των δύο συμπλήρωναν ακριβά γυαλιά ηλίου. Τους έκανα κάπου ανάμεσα στα εξήντα και τα εβδομήντα.

Ο άντρας μπήκε στο μπαρ και απαγκιστρώθηκε από τη γυναίκα του. Τον είδα να με περιεργάζεται. «Με συγχωρείτε», είπε με εκλεπτυσμένη άρθρωση. «Μιλάτε αγγλικά;»
«Ναι».

«Δεν φαντάζομαι... μήπως είστε η Σούζαν Ράιλαντ;»

«Αυτή είμαι».

«Θα μπορούσα να σας απασχολήσω για λίγο, δεσποινίς Ράιλαντ; Ονομάζομαι Λόρενς Τρεχέρν. Από δω η σύζυγός μου η Πολίν».

«Χαίρω πολύ». Η Πολίν Τρεχέρν μού χαμογέλασε, αλλά

όχι φιλικά. Δεν με εμπιστευόταν, κι ακόμα δεν με είχε γνωρίσει καν.

«Θα θέλατε να σας φέρω έναν καφέ;» Διατύπωσα προσεκτικά την ερώτηση. Δεν προσφερόμουν να τους *κεράσω* καφέ. Δεν θέλω να δώσω την εντύπωση ότι είμαι κακιά, άλλο ήταν που μ' έτρωγε. Είχα πουλήσει το διαμέρισμά μου στο βόρειο Λονδίνο και είχα ρίξει το μεγαλύτερο μέρος των οικονομιών μου στο ξενοδοχείο Πολύδωρος, αλλά μέχρι τώρα δεν είχα πάρει δεκάρα σαν απόδοση. Το αντίθετο: παρόλο που δεν είμαι σίγουρη ότι ο Αντρέας κι εγώ κάναμε κάτι λάθος, καταφέραμε να είμαστε «μέσα» κοντά δέκα χιλιάδες ευρώ. Τα κεφάλαιά μας εξανεμίζονταν, και μερικές φορές είχα την αίσθηση ότι η απόσταση ανάμεσα σ' εμένα και τη χρεοκοπία κρινόταν από το αφρόγαλα σ' έναν κερασμένο καπουτσίνο.

«Όχι. Δεν χρειαζόμαστε τίποτα, ευχαριστώ».

Τους οδήγησα σ' ένα από τα τραπέζια του μπαρ. Η αναβαθμιδα ήταν ήδη κατάμεστη, αλλά ο Βαγγέλης, που δούλευε ως σερβιτόρος όταν δεν έπαιζε την κιθάρα του, τα κατάφερνε μια χαρά, και ήταν πιο δροσερά μακριά από το λιοπύρι. «Λοιπόν, πώς μπορώ να σας βοηθήσω, κύριε Τρεχέρν;»

«Λόρενς, παρακαλώ». Έβγαλε το καπέλο του αποκαλύπτοντας αραιά ασημένα μαλλιά κι ένα κρανίο που και πάλι είχε καταφέρει ν' αρπάξει στον ήλιο. Άφησε το καπέλο μπροστά του. «Ελπίζω να μας συγχωρείς που σε ακολουθήσαμε ως εδώ. Έχουμε έναν κοινό φίλο, τον Σαγίντ Καν. Με την ευκαιρία, σου στέλνει τους χαιρετισμούς του».

Σαγίντ Καν; Μου πήρε μερικές στιγμές να θυμηθώ ότι ήταν δικηγόρος που έμενε στο Φράμιλιγγαμ του Σάφοлк.

Ήταν φίλος του Άλαν Κόνγουεϊ, του συγγραφέα του *Άγριες κίσσες*. Όταν πέθανε ο Άλαν, ο Σαγίντ Καν ήταν αυτός που βρήκε το πτώμα. Αλλά τον είχα συναντήσει μόλις μια δυο φορές. Δεν θα τον έλεγα φίλο μου, ούτε κοινό γνωστό ούτε σπιδήποτε άλλο.

«Μένετε στο Σάφολκ;» ρώτησα.

«Ναι. Έχουμε ένα ξενοδοχείο κοντά στο Γούντμπριτζ. Ο κύριος Καν μάς βοήθησε σε μια δυο περιπτώσεις». Ο Λόρενς δίστασε, αμήχανος ξαφνικά. «Του έλεγα την περασμένη εβδομάδα για ένα μάλλον δύσκολο θέμα, και πρότεινε να μιλήσουμε μαζί σας».

Αναρωτήθηκα πού ήξερε ο Καν ότι ήμουν στην Κρήτη. Κάποιος άλλος πρέπει να του το είχε πει, γιατί σίγουρα δεν ήμουν εγώ. «Ήρθατε μέχρι εδώ για να μου μιλήσετε;» ρώτησα.

«Δεν είναι και τόσο μακριά, και ταξιδεύουμε αρκετά έτσι κι αλλιώς. Μένουμε στο Minos Beach». Έδειξε προς την κατεύθυνση του ξενοδοχείου που ήταν στην πέρα μεριά ενός γηπέδου τένις, ακριβώς δίπλα στο δικό μου. Επιβεβαίωσα την αρχική μου εντύπωση ότι οι Τρεχέρν ήταν πλούσιοι. Το Μίνως ήταν ένα boutique hotel με ιδιωτικές βίλες κι έναν κήπο γεμάτο γλυπτά. Χρέωνε γύρω στις τριακόσιες λίρες τη βραδιά. «Σκέφτηκα να σας τηλεφωνήσω», συνέχισε. «Αλλά δεν ήταν κάτι που θα 'θελα να κουβεντιάσω στο τηλέφωνο».

Κάθε λεπτό που περνούσε, η ιστορία γινόταν όλο και πιο μυστηριώδης – και εκνευριστική, για να είμαι ειλικρινής. Τετράωρη πτήση από το Στάνστεντ. Μία ώρα οδικώς από το Ηράκλειο. Δεν το 'λεγες και περίπατο να έρθουν ως εδώ. «Περί τίνος πρόκειται;» ρώτησα.

«Περί ενός φόνου».

Η τελευταία λέξη έμεινε μετέωρη για μερικές στιγμές. Ο ήλιος κατάκαιγε την άλλη πλευρά της αναβαθμίδας. Ένα τσούρμο παιδιά ντόπιων γελούσαν και ξεφώνιζαν, πλατσουρίζοντας στο αιγαιοπελαγίτικο γαλάζιο. Οικογένειες κάθονταν στριμωγμένες γύρω από τα τραπέζια. Ακολούθησα με το βλέμμα τον Βαγγέλη να περνάει με έναν δίσκο φορτωμένο χυμούς πορτοκάλι και παγωμένους καφέδες.

«Ποιος δολοφονήθηκε;» ρώτησα.

«Ένας άντρας ονόματι Φρανκ Πάρις. Δεν θα τον έχεις ακουστά, αλλά ίσως ξέρεις το ξενοδοχείο στο οποίο διαπράχθηκε ο φόνος. Ονομάζεται Μπράνλοου Χολ».

«Και αυτό είναι το δικό σας ξενοδοχείο».

«Σωστά. Αυτό είναι». Ήταν η Πολίν Τρεχέρν που απάντησε, μιλώντας για πρώτη φορά. Ακουγόταν σαν κατώτερο μέλος της βασιλικής οικογένειας, θαρρείς κι έκοβε κάθε λέξη με το ψαλίδι πριν της επιτρέψει να βγει από το στόμα της. Κι ωστόσο, είχα την αίσθηση ότι ήταν μια απλή μεσοαστή, όπως εγώ.

«Είχε κάνει κράτηση για τρεις διανυκτερεύσεις», είπε ο Λόρενς. «Δολοφονήθηκε τη δεύτερη νύχτα».

Ένα πλήθος διαφορετικές ερωτήσεις γεννήθηκαν ταυτόχρονα στο μυαλό μου. Ποιος ήταν ο Φρανκ Πάρις; Ποιος τον σκότωσε; Γιατί θα 'πρεπε να με νοιάζει; Αυτό δεν το είπα, πάντως. «Πότε συνέβη;» ρώτησα.

«Πριν από οχτώ χρόνια περίπου», απάντησε ο Λόρενς Τρεχέρν.

Η Πολίν Τρεχέρν άφησε το τσαντάκι της στο τραπέζι, δίπλα στο ψάθινο καπέλο, λες και ήταν το προσυμφωνημένο σινιάλο για να πάρει τον λόγο. Είχε κάτι πάνω της –ο τρόπος που χρησιμοποιούσε τη σιωπή, η πλήρης απάθειά της– που

μου δημιούργησε την εντύπωση πως ήταν πάντα εκείνη που έπαιρνε τις σημαντικές αποφάσεις. Τα γυαλιά ηλίου της ήταν τόσο μαύρα, ώστε όσο μου μιλούσε κατέληξα σχεδόν υπνωτισμένη από τις διδυμες αντανakλάσεις του εαυτού μου που την άκουγε.

«Θα ήταν ίσως χρήσιμο να σου πω όλη την ιστορία», είπε μ' εκείνη την ενοχλητική φωνή της. «Έτσι θα καταλάβεις γιατί βρίσκομαστε εδώ. Μήπως έχεις να κάνεις κάτι επείγον;»

Είχα καμιά πενηνταριά πράγματα να κάνω. «Όχι, καθόλου», απάντησα.

«Ευχαριστώ». Μια μικρή παύση ανασύνταξης. «Ο Φρανκ Πάρις εργαζόταν στον χώρο της διαφήμισης», άρχισε. «Είχε μόλις επιστρέψει στην Αγγλία από την Αυστραλία, όπου είχε ζήσει για αρκετά χρόνια. Δολοφονήθηκε πολύ βίβανουσα στο δωμάτιό του στο ξενοδοχείο, τη νύχτα της δεκάτης πέμπτης Ιουνίου 2008. Θα θυμάμαι πάντα την ημερομηνία, επειδή συνέπεσε με το Σαββατοκύριακο του γάμου της κόρης μας, της Σέσιλι».

«Ήταν καλεσμένος;»

«Όχι. Δεν τον είχαμε ξαναδεί ποτέ. Είχαμε δεσμεύσει περίπου μια ντουζίνα δωμάτια για τον γάμο. Φιλοξενούσαμε στενούς συγγενείς και φίλους. Το ξενοδοχείο έχει τριάντα δύο δωμάτια συνολικά, και είχαμε αποφασίσει, κόντρα στην ορθή μου κρίση –ο σύζυγός μου δεν συμφώνησε, δυστυχώς– να μείνουμε ανοιχτοί για το κοινό. Ο κύριος Πάρις είχε έρθει στο Σάφολκ για να επισκεφθεί συγγενείς. Έκανε κράτηση για τρεις νύχτες. Σκοτώθηκε αργά το βράδυ της Παρασκευής, αν και το πτώμα δεν ανακαλύφθηκε παρά μόνο το απόγευμα του Σαββάτου».

«Μετά τον γάμο», μουρμούρισε ο Λόρενς Τρεχέρν.

«Πώς σκοτώθηκε;»

«Δέχτηκε πολλαπλά χτυπήματα στο κεφάλι με σφυρί. Το πρόσωπό του παραμορφώθηκε πολύ άσχημα και, αν δεν ήταν το πορτοφόλι και το διαβατήριό του, τα οποία βρέθηκαν στο χρηματοκιβώτιό του, η αστυνομία δεν θα ήταν σε θέση να εξακριβώσει την ταυτότητά του».

«Η Σέσιλι αναστατώθηκε τρομερά», διέκοψε ο Λόρενς. «Όλοι μας, δηλαδή. Ήταν μια υπέροχη μέρα. Η γαμήλια τελετή έγινε στον κήπο, κι ακολούθησε γεύμα για εκατό καλεσμένους. Δεν θα μπορούσαμε να ζητήσουμε καλύτερο καιρό. Και όλη αυτή την ώρα δεν είχαμε ιδέα ότι, σ' ένα δωμάτιο ουσιαστικά πάνω από τη σκηνή, ένας άνθρωπος κειτόταν μέσα σε μια λίμνη από το ίδιο του το αίμα».

«Η Σέσιλι και ο Έιντεν αναγκάστηκαν να αναβάλουν τον μήνα του μέλιτος», πρόσθεσε η Πολίν, με ένα τρέμουλο αγανάκτησης ακόμα αισθητό στη φωνή της μετά από τόσα χρόνια. «Οι αστυνομικοί δεν τους επέτρεπαν να φύγουν. Επέμεναν ότι δεν υπήρχε καμία περίπτωση, παρόλο που ήταν φανερό ότι δεν είχαν σχέση με τον φόνο».

«Ο Έιντεν είναι ο σύζυγός της;»

«Έιντεν ΜακΝιλ. Ναι. Ο γαμπρός μας. Επρόκειτο να αναχωρήσουν την Κυριακή το πρωί για Αντίγκουα, αλλά στο τέλος μεσολάβησαν δύο εβδομάδες πριν τους επιτρέψουν να φύγουν, και ως τότε οι αστυνομικοί είχαν συλλάβει τον δράστη, οπότε πραγματικά δεν υπήρχε λόγος για τόσο μεγάλη καθυστέρηση».

«Ωστε βρέθηκε ο ένοχος», είπα.

«Ω, ναι. Ήταν όλα πολύ ξεκάθαρα», εξήγησε ο Λόρενς. «Ήταν ένας υπάλληλός μας, ένας Ρουμάνος ονόματι Στεφάν Κοντρέσκου. Δούλευε ως γενικός επιστάτης και ζούσε

στο ξενοδοχείο. Η αλήθεια είναι ότι είχε βεβαρυσμένο ποι-νικό μητρώο – το γνωρίζαμε όταν τον προσλάβαμε. Για την ακρίβεια, αυτό ήταν το θέμα, φοβάμαι». Χαμήλωσε το βλέμμα. «Η γυναίκα μου κι εγώ είχαμε εντάξει το ξενοδοχείο σε ένα πρόγραμμα. Προσλαμβάναμε νεαρούς παραβάτες – στην κουζίνα, στην καθαριότητα, στους κήπους– μετά την αποφυλάκισή τους. Πιστεύουμε απόλυτα ότι η φυλακή ανα-μορφώνει τον χαρακτήρα και πρέπει να δίνονται δεύτερες ευκαιρίες σε νέους και νέες. Θα ξέρεις σίγουρα ότι το πο-σοστό υποτροπής είναι ιλιγγιώδες. Αυτό οφείλεται ακριβώς στο γεγονός ότι δεν δίνεται η ευκαιρία σε πρώην κατάδικους να επανενταχθούν στην κοινωνία. Συνεργαζόμασταν στενά με την υπηρεσία επιτήρησης και μας είχαν διαβεβαιώσει ότι ο Στεφάν ήταν κατάλληλος για το πρόγραμμά μας». Ανα-στέναξε βαριά. «Έκαναν λάθος».

«Η Σέσιλι πίστευε σ' αυτόν», είπε η Πολίν.

«Τον γνώριζε;»

«Έχουμε δύο κόρες κι εργάζονται και οι δύο μαζί μας στο ξενοδοχείο. Η Σέσιλι ήταν γενική διευθύντρια όταν συνέβη-σαν όλα αυτά. Μάλιστα ήταν εκείνη που πήρε συνέντευξη από τον Στεφάν και τον προσέλαβε».

«Η κόρη σας παντρεύτηκε στο ίδιο ξενοδοχείο όπου εργαζόταν;»

«Φυσικά. Είναι οικογενειακή επιχείρηση. Το προσω-πικό είναι κομμάτι της οικογένειάς μας. Δεν θα εξέταζε καν την πιθανότητα να κάνει τον γάμο της οπουδήποτε αλλού», απάντησε η Πολίν.

«Και πίστευε ότι ο Στεφάν ήταν αθώος».

«Αρχικά, ναι. Επέμενε, μάλιστα. Αυτό είναι το πρόβλημα με τη Σέσιλι. Είναι πάντα υπερβολικά καλοπροαίρετη,

εμπιστεύεται πολύ εύκολα, είναι από τους ανθρώπους που πιστεύει το καλύτερο για όλους. Αλλά τα ενοχοποιητικά στοιχεία εναντίον του Στεφάν ήταν συντριπτικά. Δεν ξέρω από πού ν' αρχίσω. Δεν υπήρχαν δακτυλικά αποτυπώματα στο σφυρί... είχε σκουπιστεί σχολαστικά. Υπήρχαν όμως πιτσιλιές αίματος στα ρούχα του και τα χρήματα –που είχαν κλαπεί από τον νεκρό– ήταν κάτω από το στρώμα του. Τον είχαν δει να μπαίνει στο δωμάτιο του Φρανκ Πάρις. Και, όπως και να 'χει, ομολόγησε. Όταν συνέβη αυτό, ως και η Σέσιλι υποχρεώθηκε να παραδεχτεί ότι έκανε λάθος, κι εκεί έκλεισε το θέμα. Αυτή και ο Έιντεν πήγαν στην Αντίγκουα. Το ξενοδοχείο επανήλθε σταδιακά, αν και πήρε πολύ, πολύ καιρό, και κανείς δεν έμεινε ποτέ ξανά στο δωμάτιο 12. Το χρησιμοποιούμε σαν αποθήκη πλέον. Όπως είπα, όλα αυτά συνέβησαν πριν πολλά χρόνια, και νομίζαμε ότι ήταν πλέον παρελθόν. Φαίνεται όμως ότι γελαστήκαμε».

«Τι συνέβη, λοιπόν;» ρώτησα. Μου είχε κεντρίσει την περιέργεια, κι ας ήταν το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμουν.

Ο Λόρενς ανέλαβε να με δια φωτίσει. «Ο Στεφάν καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη και είναι ακόμα στη φυλακή. Η Σέσιλι του έγραψε μια δυο φορές, αλλά δεν της απάντησε ποτέ, και πίστεψα ότι τον είχε ξεχάσει. Φαινόταν απόλυτα ευτυχισμένη με τη διευθυντική της θέση στο ξενοδοχείο και τον γάμο της με τον Έιντεν, φυσικά. Ήταν είκοσι έξι χρονών όταν παντρεύτηκαν. Δύο χρόνια μεγαλύτερή του. Θα γίνει τριάντα τεσσάρων τον ερχόμενο μήνα».

«Απέκτησαν παιδιά;»

«Ναι. Ένα κοριτσάκι. Ε, είναι επτά χρονών τώρα... Τη Ροξάνα».

«Η πρώτη μας εγγονή». Η φωνή της Πολίν έσβησε. «Είναι

πανέμορφο παιδί, ό,τι θα μπορούσαμε να ονειρευτούμε».

«Η Πολίν κι εγώ έχουμε αποσυρθεί σχεδόν», συνέχισε ο Λόρενς. «Έχουμε ένα σπίτι κοντά στην Ιέρ στη Νότια Γαλλία και περνάμε αρκετό καιρό εκεί κάτω. Τέλος πάντων, πριν λίγες μέρες μας τηλεφώνησε η Σέσιλι. Εγώ το σήκωσα. Θα ήταν γύρω στις δύο ώρα Γαλλίας. Κατάλαβα αμέσως ό,τι ήταν αναστατωμένη. Κι εκτός απ' αυτό, θα 'λεγα ό,τι ήταν νευρική. Δεν ξέρω από πού τηλεφωνούσε, αλλά ήταν Τρίτη, άρα πιθανότατα βρισκόταν στο ξενοδοχείο. Συνήθως φλυαρούμε λίγο στην αρχή, αλλά αυτή τη φορά μπήκε κατευθείαν στο θέμα. Μου είπε ό,τι σκεφτόταν αυτό που είχε συμβεί...»

«Τον φόνο».

«Ακριβώς. Είπε ό,τι είχε δίκιο ευθύς εξαρχής, ό,τι ο Στεφάν Κοντρέσκου δεν ήταν ο φονιάς. Τη ρώτησα για ποιο πράγμα μιλούσε, κι απάντησε ό,τι είχε βρει κάτι σ' ένα βιβλίο που της έκαναν δώρο. “Ήταν εκεί – μπροστά στα μάτια μου!”. Αυτά ακριβώς ήταν τα λόγια της. Τέλος πάντων, μου είπε ό,τι μου το είχε στείλει ήδη, και πράγματι, έφτασε στα χέρια μου την επόμενη κιόλας μέρα». Έβαλε το χέρι στην τσέπη του σακακιού του κι έβγαλε ένα χαρτόδετο αντίτυπο.

Το αναγνώρισα αμέσως –τη φωτογραφία στο εξώφυλλο, τη γραμματοσειρά, τον τίτλο– κι εκείνη τη στιγμή άρχισε να βγάζει νόημα αυτή η συνάντηση. Το βιβλίο ήταν το *Ακούσιος μάρτυρας*, το τρίτο στη σειρά βιβλίων που είχε γράψει ο Άλαν Κόνγουεϊ και της οποίας είχα αναλάβει την επιμέλεια. Θυμήθηκα αμέσως ό,τι διαδραματιζόταν σ' ένα ξενοδοχείο, αλλά ήταν στην κομητεία του Ντέβον, όχι στο Σάφολκ, και πίσω στο 1953, όχι στο σήμερα. Θυμήθηκα το πάρτι της

παρουσίασης στη γερμανική πρεσβεία στο Λονδίνο. Ο Άλαν είχε πει πάρα πολύ και είχε προσβάλει τον πρέσβη.

«Ο Άλαν ήξερε για τον φόνο;» ρώτησα.

«Ω, ναι. Ήρθε στο ξενοδοχείο και έμεινε λίγες νύχτες, έξι εβδομάδες μετά το συμβάν. Τον γνωρίσαμε κι οι δύο. Μας είπε ότι ήταν φίλος με το θύμα, τον Φρανκ Πάρις, και μας έκανε ένα σωρό ερωτήσεις σχετικά με τον φόνο. Μίλησε και με το προσωπικό μας. Δεν είχαμε την παραμικρή ιδέα ότι σκόπευε να μετατρέψει την όλη υπόθεση σε ψυχαγωγία. Αν ήταν ειλικρινής μαζί μας, μάλλον θα ήμασταν πιο επιφυλακτικοί».

Γι' αυτό ακριβώς και δεν ήταν ειλικρινής, σκέφτηκα. «Δεν διαβάσατε ποτέ το βιβλίο;» ρώτησα.

«Το ξεχάσαμε τελείως», παραδέχτηκε ο Λόρενς. «Και εννοείται ότι ο κύριος Κόνγουεϊ δεν μας έστειλε ποτέ αντίτυπο». Έκανε μια παύση. «Αλλά το διάβασε η Σέσιλι και βρήκε κάτι που έριχνε νέο φως σε ό,τι είχε συμβεί στο Μπράνλοου Χολ... ή, τουλάχιστον, αυτό πίστευε». Έριξε μια πλάγια ματιά στη γυναίκα του σαν να ζητούσε την έγκρισή της. «Διαβάσαμε κι οι δυο το βιβλίο, η Πολίν κι εγώ, αλλά δεν είδαμε καμία σύνδεση».

«Υπάρχουν ομοιότητες», είπε η Πολίν. «Κατ' αρχάς, σχεδόν όλοι οι χαρακτήρες είναι αναγνωρίσιμοι, βασισμένοι σαφώς στους ανθρώπους που γνώρισε ο κύριος Κόνγουεϊ στο Γούντμπριτζ. Μέχρι που έχουν τα ίδια ονόματα... ή πολύ παρεμφερή. Αυτό όμως που δεν καταλαβαίνω είναι ότι φαίνεται να αντλεί ικανοποίηση διαστρεβλώνοντας τους χαρακτήρες και απεικονίζοντάς τους σαν φρικτές καρικατούρες του εαυτού τους. Για παράδειγμα, οι ιδιοκτήτες του Νυχτολούλουδου, που είναι το ξενοδοχείο στο βιβλίο, βασίζονται προφανώς στον Λόρενς και σ' εμένα. Αλλά είναι

δυο αχρείοι απατεώνες. Γιατί να το έκανε αυτό; Δεν έχουμε κάνει ποτέ στη ζωή μας τίποτα αναξιοπρεπές». Φαινόταν περισσότερο φουρκισμένη, παρά ταραγμένη. Με κοίταζε μ' έναν τρόπο λες κι έφταιγα εγώ.

«Για ν' απαντήσω στην ερώτησή σου», συνέχισε, «δεν είχαμε ιδέα ότι είχε εκδοθεί το βιβλίο. Εγώ δεν διαβάζω αστυνομικά μυθιστορήματα. Κανείς μας, δηλαδή. Ο Σαγίντ Καν μας είπε ότι ο κύριος Κόνγουεϊ δεν ζει πια. Ίσως είναι καλύτερα έτσι, διαφορετικά θα μπαίναμε σε μεγάλο πειρασμό να κινήσουμε νομικές διαδικασίες εναντίον του».

«Δώστε μου ένα λεπτό, να δω αν σας κατάλαβα», είπα. Είχα την αίσθηση ότι τα γεγονότα στοιβάζονταν το ένα πάνω στο άλλο, ωστόσο ήξερα ότι υπήρχε κάτι που δεν μου είχαν πει. «Πιστεύετε ότι ίσως, παρ' όλα τα αποδεικτικά στοιχεία, για να μην αναφέρω την ομολογία, ο Στεφάν Κοντρέσκου δεν σκότωσε τον Φρανκ Πάρις, και ότι ο Άλαν Κόνγουεϊ ήρθε στο ξενοδοχείο και ανακάλυψε –μέσα σε λίγες μέρες, μάλιστα– ποιος ήταν ο πραγματικός δολοφόνος. Και κατόπιν, αποκάλυψε με κάποιον τρόπο τον ένοχο στο βιβλίο του *Ακούσιος μάρτυρας*».

«Ακριβώς».

«Όμως αυτό δεν στέκει λογικά, Πολίν. Αν ήξερε τον δολοφόνο και υπήρχε ένας αθώος κλεισμένος στη φυλακή, σίγουρα ο Άλαν θα πήγαινε κατευθείαν στην αστυνομία! Γιατί θα το μετέτρεπε σε έργο μυθοπλασίας;»

«Γι' αυτό ακριβώς είμαστε εδώ, Σούζαν. Απ' ό,τι μας είπε ο Σαγίντ Καν, γνώριζες τον Άλαν Κόνγουεϊ καλύτερα απ' τον καθένα. Έκανες την επιμέλεια του βιβλίου. Αν υπάρχει κάτι εκεί μέσα, δεν μπορώ να σκεφτώ πιο κατάλληλο άνθρωπο να το εντοπίσει».

«Σταθείτε μια στιγμή». Ξαφνικά ήξερα τι έλειπε. «Όλο αυτό ξεκίνησε όταν η κόρη σας παρατήρησε κάτι στο *Ακούσιος μάρτυρας*. Ήταν η μόνη που το διάβασε, πριν σας το στείλει;»

«Δεν ξέρω».

«Αλλά τι ήταν αυτό που είδε; Γιατί δεν της τηλεφωνήσατε να τη ρωτήσετε τι εννοούσε;»

Ήταν ο Λόρενς Τρεχέρν που απάντησε στην ερώτησή μου. «Φυσικά και της τηλεφωνήσαμε», είπε. «Διαβάσαμε και οι δύο το βιβλίο, και μετά την καλέσαμε κάμποσες φορές από τη Γαλλία. Τελικά πήραμε τον Έιντεν και μας είπε τι είχε συμβεί». Έκανε μια παύση. «Φαίνεται ότι η κόρη μας εξαφανίστηκε».

Αναχώρηση

ΕΧΑΣΑ ΤΗΝ ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ μου με τον Αντρέα εκείνο το βράδυ. Ειλικρινά δεν το ήθελα, αλλά η μέρα είχε φέρει τόσες αναποδιές, τη μία μετά την άλλη, ώστε ή στο φεγγάρι θα ούρλιαζα ή σ' εκείνον – κι απλώς έτυχε να είναι πιο κοντά.

Το σκηνικό ξεκίνησε μ' εκείνο το συμπαθητικό ζευγάρι, τον Μπρους και την Μπρέντα από το Μάκλσφιλντ, το οποίο αποδείχθηκε ότι δεν ήταν και τόσο συμπαθητικό τελικά, αφού απαίτησαν πενήντα τοις εκατό μείωση του λογαριασμού τους, αλλιώς θ' ανέβαζαν στο TripAdvisor μια λίστα παραπόνων που είχαν συμπληρώσει από την ημέρα που έφτασαν και, όπως μας διαβεβαίωσαν, θα απέτρεπε τον οποιονδήποτε να ξαναπατήσει το πόδι του εδώ. Και ποιο ήταν το πρόβλημά τους; Μία ώρα χωρίς Wi-Fi. Η κιθάρα που έπαιζε μουσική τη νύχτα. Το ότι πήρε το μάτι τους μία μοναδική κατσαρίδα. Αυτό που μ' ενοχλούσε ήταν ότι παραπονιόνταν κάθε πρωί, με σφιγμένα χαμόγελα πάντα, και ήξερα από την πρώτη στιγμή ότι κάτι μαγείρευαν. Είχα αποκτήσει μια κεραία για τους τουρίστες που κατέφθαναν με τον εκβιασμό μέσα στα σχέδια των διακοπών τους. Μας φαινόταν απίστευτο πόσο πολλοί υπήρχαν.

Ο Πάνος δεν εμφανίστηκε. Ο Βαγγέλης άργησε. Το

κομπιούτερ του Αντρέα είχε ένα πρόβλημα –του είχα ζητήσει να το πάει για επισκευή– και είχε καταφέρει να στείλει δύο αιτήσεις για κράτηση στα «ανεπιθύμητα». Μέχρι να το αντιληφθούμε, οι πελάτες είχαν κλείσει αλλού. Πριν πάμε για ύπνο, ήπαμε ένα ποτήρι Metaxa, το ελληνικό κονιάκ που έχει ωραία γεύση μόνο στην Ελλάδα, αλλά ήμουν ακόμα κακόκεφη, και, όταν με ρώτησε ο Αντρέας τι έχω, ξέσπασα.

«Εσύ τι λες να έχω, Αντρέα; Όλα πάνε ανάποδα, το κέρατό μου!»

Δεν συνηθίζω να βρίζω... τουλάχιστον όχι σε ανθρώπους που συμπαθώ. Ξαπλωμένη στο κρεβάτι, παρακολουθώντας τον Αντρέα να γδύνεται, νευρίασα με τον εαυτό μου. Ένα κομμάτι μου ήθελε να του ρίξει την ευθύνη για όλα όσα είχαν συμβεί από τότε που είχα έρθει στην Κρήτη, ενώ ένα άλλο κατηγορούσε τον εαυτό μου που τον απογοήτευσα. Αλλά το χειρότερο ήταν η αίσθηση ανημποριάς – ότι τα πράγματα συνέχιζαν τον δρόμο τους παίρνοντάς με παραμάζωμα, αντί να έχω, στοιχειωδώς έστω, τον έλεγχο της πορείας τους. Σοβαρά τώρα, πότε επέλεξα μια ζωή στην οποία μπορούσαν να με ταπεινώνουν παντελώς άγνωστοι άνθρωποι για μερικά ευρώ και η ψυχολογία μου επηρεαζόταν από μια χαμένη κράτηση;

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή κατάλαβα ότι έπρεπε να γυρίσω στην Αγγλία και μάλιστα ότι το ήξερα καιρό τώρα, κι ας προσποιούμουν το αντίθετο.

Ο Αντρέας έπλυνε τα δόντια του και βγήκε από το λουτρό γυμνός, αφού έτσι κοιμόταν, μοιάζοντας ως την τελευταία λεπτομέρεια με κάποιο από κείνα τα αγάλματα –έναν κούρο ή και σάτυρο, ίσως– που θα μπορούσες να δεις πάνω σε έναν αρχαίο αμφορέα. Και είχα την αίσθηση ότι είχε γίνει

πιο Έλληνας τα τελευταία χρόνια. Τα μαύρα μαλλιά του ήταν λίγο πιο ατίθασα, τα μάτια του λίγο πιο σκοτεινά, και είχε υιοθετήσει ένα είδος μαγκιάς που είμαι σίγουρη ότι δεν επιδείκνυε ποτέ όσο δίδασκε στο Σχολείο Γουέστμινστερ. Είχε πάρει και λίγο βάρος – ή μπορεί να πρόσεχα περισσότερο το στομάχι του, τώρα που είχε καταργήσει τα κοστούμια. Παρέμενε ωραίος άντρας, πάντως. Αισθανόμουν ακόμα έλξη γι' αυτόν. Αλλά ξαφνικά, κυριαρχούσε η ανάγκη να βρεθώ μακριά του.

Περίμενα μέχρι να πέσει στο κρεβάτι. Κοιμόμασταν με τα παράθυρα ανοιχτά, με ένα σεντόνι. Υπήρχαν ελάχιστα κουνούπια τόσο κοντά στη θάλασσα, και προτιμούσα τον νυχτερινό αέρα παρά την τεχνητή δροσιά του κλιματιστικού.

«Αντρέα...» άρχισα.

«Τι;» Θα είχε αποκοιμηθεί σε δευτερόλεπτα, αν τον άφηνα. Η φωνή του ακουγόταν ήδη νυσταγμένη.

«Θέλω να γυρίσω στο Λονδίνο».

«Τι;» Γύρισε προς το μέρος μου και στηρίχτηκε στον αγκώνα του. «Τι εννοείς;»

«Είναι κάτι που πρέπει να κάνω».

«Στο Λονδίνο;»

«Όχι. Πρέπει να πάω στο Σάφολκ». Με κοίταζε με έκφραση γεμάτη ανησυχία. «Δεν θα λείψω πολύ», είπα. «Κάνα δυο εβδομάδες μόνο».

«Σε χρειαζόμαστε εδώ, Σούζαν».

«Χρειαζόμαστε λεφτά, Αντρέα. Δεν θα καταφέρουμε να πληρώσουμε τους λογαριασμούς, αν δεν βρούμε κάποια έξτρα έσοδα. Και μου πρόσφεραν ένα βουνό λεφτά για να κάνω μια δουλειά. Δέκα χιλιάδες λίρες. Μετρητά!»

Ήταν αλήθεια.

Αφού μου μίλησαν για τον φόνο στο ξενοδοχείο τους, οι Τρεχέρν συνέχισαν εξιστορώντας μου πώς είχε εξαφανιστεί η κόρη τους.

«Δεν είναι καθόλου του χαρακτήρα της να σηκωθεί και να φύγει χωρίς να πει λέξη σε κανέναν», είχε πει ο Λόρενς. «Και ν' αφήσει την κόρη της, φυσικά...»

«Ποιος φροντίζει το παιδί;» ρώτησα.

«Είναι εκεί ο Έιντεν. Και υπάρχει νταντά».

«Δεν είναι “καθόλου του χαρακτήρα της”». Η Πολίν έριξε στον άντρα της την πιο βλοσυρή ματιά που έχω δει. «Δεν έχει κάνει ποτέ στη ζωή της κάτι τέτοιο, και φυσικά δεν θα άφηνε τη Ροζάνα μόνη της». Στράφηκε προς το μέρος μου. «Να σου πω την αλήθεια, Σούζαν, έχουμε τρελαθεί από την ανησυχία. Και μπορεί ο Λόρενς να διαφωνεί, αλλά εγώ είμαι πεπεισμένη ότι έχει σχέση μ' αυτό το βιβλίο».

«Συμφωνώ!» μουρμούρισε ο Λόρενς.

«Γνωρίζει κανείς άλλος τις ανησυχίες της;» ρώτησα.

«Σου είπα ήδη ότι μας τηλεφώνησε από το Μπράνλοου Χολ, οπότε θα μπορούσε να την έχει κρυφακούσει οποιοσδήποτε».

«Αυτό που εννοούσα είναι αν μοιράστηκε τις υποψίες της με κάποιον άλλο».

Η Πολίν Τρεχέρν κούνησε το κεφάλι της. «Προσπαθήσαμε αρκετές φορές να της τηλεφωνήσουμε από τη Γαλλία και, όταν δεν απάντησε, πήραμε τον Έιντεν. Δεν μας είχε τηλεφωνήσει επειδή δεν ήθελε να μας ανησυχήσει, αλλά αποδείχθηκε ότι είχε ειδοποιήσει την αστυνομία την ίδια μέρα που εξαφανίστηκε. Δυστυχώς, δεν τον πήραν πολύ στα σοβαρά... τουλάχιστον στην αρχή. Υπαινίχθηκαν ότι ίσως υπήρχαν προβλήματα στον γάμο τους».

«Και υπήρχαν όντως;»

«Κανένα απολύτως», απάντησε ο Λόρενς. «Ήταν πολύ ευτυχισμένο αντρόγυνο. Οι αστυνομικοί μίλησαν στην Ελοϊζ –την νταντά– και είπε ακριβώς το ίδιο. Δεν τους άκουσε ποτέ να μαλώνουν».

«Ο Έιντεν είναι ο τέλειος γαμπρός. Είναι έξυπνος και δουλενταράς. Εύχομαι μόνο να έβρισκε κι η Λίσα κάποιον σαν αυτόν. Και είναι το ίδιο ανήσυχος όσο εμείς!»

Όση ώρα η Πολίν μού μιλούσε, είχα την αίσθηση ότι έδινε μια μάχη μέσα της. Τότε, έβγαλε ξαφνικά ένα πακέτο τσιγάρα και άναψε ένα. Κάπνιζε σαν κάποια που ξανάρχισε το κάπνισμα μετά από μακρά αποχή. Τράβηξε μια ρουφηξιά και συνέχισε:

«Μέχρι να γυρίσουμε στην Αγγλία, οι αστυνομικοί είχαν αποφασίσει επιτέλους να ενδιαφερθούν. Όχι πως βοήθησαν και πολύ. Η Σέσιλι είχε βγάλει βόλτα τον σκύλο. Έχει ένα μαλλιαρό γκόλντεν ριτρίβερ που το φωνάζει Αρκούδο. Είχαμε πάντα σκυλιά. Έφυγε από το ξενοδοχείο γύρω στις τρεις το απόγευμα και πάρκαρε το αυτοκίνητο στον σταθμό Γούντμπριτζ. Έπαιρνε συχνά το μονοπάτι δίπλα στο ποτάμι. Μιλάμε για τον ποταμό Ντέμπεν. Υπάρχει ένα κυκλικό μονοπάτι που εκτείνεται παράλληλα με την όχθη, και στην αρχή το λες πολυσύχναστο. Αλλά από ένα σημείο και μετά γίνεται πιο άγριο και ερημικό, μέχρι που καταλήγει σ' ένα δάσος, και στην άλλη άκρη υπάρχει ένας δρόμος που σε οδηγεί πίσω μέσω Μάρτλσαμ».

«Άρα, αν της επιτέθηκε κάποιος...»

«Δεν έχουμε τέτοια περιστατικά στο Σάφολκ. Αλλά ναι, υπήρχαν αμέτρητα μέρη όπου θα βρισκόταν ολομόναχη, αθέατη». Η Πολίν πήρε μια ανάσα και συνέχισε. «Ο Έιντεν

ανησύχησε όταν η Σέσιλι δεν επέστρεψε για το δείπνο και –δικαιώς– κάλεσε την αστυνομία. Εμφανίστηκαν δύο ένστολοι οι οποίοι έκαναν μερικές ερωτήσεις, αλλά δεν σήμαναν συναγερμό, παρά το επόμενο πρωί, όταν ήταν ήδη αργά, προφανώς. Στο μεταξύ, ο Αρκούδος είχε γυρίσει μόνος του στον σταθμό, και μετά απ' αυτό ασχολήθηκαν πιο σοβαρά με την υπόθεση. Έστειλαν ανθρώπους με δικά τους σκυλιά και ερεύνησαν ολόκληρη την περιοχή από το Μάρτλασαμ και όλη τη διαδρομή ως πίσω στο Μέλτον. Χωρίς αποτέλεσμα. Υπάρχουν χωράφια, δάση, έλη... πολύ μεγάλη έκταση να καλυφθεί. Δεν βρήκαν τίποτα».

«Πόσος καιρός πάει από την εξαφάνισή της;» ρώτησα.

«Την τελευταία φορά που την είδε κάποιος ήταν την περασμένη Τετάρτη».

Ένωσα τη σωπή να βαραίνει. Πέντε μέρες. Ήταν πολύς χρόνος, μια άβυσσος μέσα στην οποία είχε πέσει η Σέσιλι.

«Κάνατε τόσο δρόμο για να μιλήσετε σ' εμένα», είπα τελικά. «Τι ακριβώς θέλετε να κάνω;»

Η Πολίν κοίταξε τον άντρα της.

«Η απάντηση βρίσκεται μέσα σ' αυτό το βιβλίο», εξήγησε. «*Ακούσιος μάρτυρας*. Εσύ πρέπει να το ξέρεις καλύτερα από τον καθένα».

«Η αλήθεια είναι ότι έχουν περάσει αρκετά χρόνια από τότε που το διάβασα», επισήμανα το προφανές.

«Δούλευες με τον συγγραφέα, αυτόν τον Άλαν Κόνγουεϊ. Ήξερες πώς λειτουργούσε το μυαλό του. Αν σου ζητούσαμε να το ξαναδιαβάσεις, είμαι σίγουρος ότι θα εντοπίσεις πράγματα που μπορεί να σου κάνουν αίσθηση, τα οποία εμείς δεν προσέξαμε καν. Και αν ερχόσουν ως το Μπράνλοου Χολ και διάβαζες το βιβλίο επιτόπου, ίσως καταλάβαινες τι εντόπισε

η κόρη μας και γιατί ένωσε την ανάγκη να μας τηλεφωνήσει. Κι αυτό με τη σειρά του ίσως μας αποκαλύψει πού βρίσκεται ή τι της συνέβη».

Κόμπιασε στις τελευταίες λέξεις. *Τι της συνέβη*. Μπορεί να υπήρχε ένας απλός λόγος για τον οποίο εξαφανίστηκε, αλλά ήταν απίθανο. Κάτι ήξερε. Ήταν απειλή για κάποιον. Προτίμησα να μην εκφράσω αυτή μου τη σκέψη.

«Μπορώ να πάρω ένα;» ρώτησα. Πήρα ένα από τα τσιγάρα της Πολίν Τρεχέρν. Το δικό μου πακέτο ήταν πίσω από το μπαρ. Το όλο τελετουργικό – να βγάλω το τσιγάρο, να το ανάψω, να τραβήξω την πρώτη τζούρα– μου έδωσε χρόνο να σκεφτώ. «Δεν μπορώ να έρθω στην Αγγλία», είπα τελικά. «Φοβάμαι ότι είμαι πολύ απασχολημένη εδώ. Αλλά θα διαβάσω το βιβλίο, αν δεν σας πειράζει να μου αφήσετε το δικό σας αντίτυπο. Δεν μπορώ να υποσχεθώ ότι θα “μου χτυπήσει” οπωσδήποτε κάτι. Θέλω να πω, θυμάμαι την υπόθεση, και δεν αντιστοιχεί σε όσα μου είπατε. Ευχαρίστως να επικοινωνήσω μέσω μείλ...»

«Όχι. Δεν ωφελεί αυτό». Η Πολίν είχε πάρει ήδη την απόφασή της. «Πρέπει να μιλήσεις με τον Έιντεν και τη Λίσα – και την Ελοϊζ, παρεμπιπτόντως. Και θα ήταν χρήσιμο να γνωρίσεις τον Ντέρεκ, τον βραδινό ρεσεψιονίστ. Είχε βάρδια τη νύχτα που δολοφονήθηκε ο Φρανκ Πάρις και μίλησε με τον επικεφαλής ντετέκτιβ. Είναι κι αυτός στο βιβλίο του Άλαν Κόνγουεϊ – αν και τον ονόμασε Έρικ». Έσκυψε προς το μέρος μου με ικετευτικό ύφος. «Δεν ζητάμε πολύ από τον χρόνο σου».

«Και θα σε πληρώσουμε», πρόσθεσε ο Λόρενς. «Έχουμε λεφτά με το τσουβάλι, και δεν θα φανούμε σφιχτοχέρηδες αν είναι να βρεθεί η κόρη μας». Έκανε μια παύση. «Είναι καλές δέκα χιλιάδες λίρες;»

Αυτό προκάλεσε μια αγριωπή ματιά από τη γυναίκα του, και σχημάτισα την εντύπωση ότι ασυναίσθητα είχε ανεβάσει κατά πολύ –αν δεν διπλασίασε κιάλας– το ποσό που είχαν σκοπό να μου προτείνουν. Να τι κέρδισα με την απροθυμία μου. Για μερικές στιγμές περίμενα πως θα έλεγε κάτι, αλλά χαλάρωσε και έγνεψε καταφατικά.

Δέκα χιλιάδες λίρες. Σκέφτηκα το σοβάτισμα που χρειαζόταν η βεράντα. Έναν καινούριο υπολογιστή για τον Αντρέα. Το ψυγείο με τη βιτρίνα για τα παγωτά που ήταν στα πρόθυρα κατάρρευσης. Τον Πάνο και τον Βαγγέλη, που είχαν αρχίσει να μουρμουρίζουν για αυξήσεις στον μισθό τους.

* * *

«Πώς θα μπορούσα να αρνηθώ;» Αυτό είπα τώρα στον Αντρέα, στην κρεβατοκάμαρά μας, αργά μέσα στη νύχτα. «Έχουμε ανάγκη τα χρήματα, κι εξάλλου, ίσως μπορώ να τους βοηθήσω να βρουν την κόρη τους».

«Πιστεύεις ότι είναι ακόμα ζωντανή;»

«Είναι πιθανό. Αλλά αν δεν είναι, ίσως μπορώ ν' ανακαλύψω ποιος τη σκότωσε».

Ο Αντρέας ανακάθισε. Ήταν εντελώς ξύπνιος, και τώρα ανησυχούσε για μένα. Ένιωσα άσχημα που του μίλησα απότομα. «Η τελευταία φορά που πήγες να βρεις έναν δολοφόνο δεν είχε την καλύτερη κατάληξη», μου θύμισε.

«Αυτό διαφέρει. Δεν είναι προσωπικό. Δεν έχει καμιά σχέση μ' εμένα».

«Κι αυτό εμένα μου ακούγεται σαν θαυμάσιο επιχείρημα για να μην αναμειχθείς».

«Ίσως έχεις δίκιο. Όμως...» Είχα πάρει την απόφασή

μου, και ο Αντρέας το ήξερε. «Έτσι κι αλλιώς, χρειάζομαι ένα διάλειμμα», είπα. «Πάνε δυο χρόνια, Αντρέα, και πέρα από ένα Σαββατοκύριακο στη Σαντορίνη, δεν έχουμε πάει πουθενά. Είμαι εξουθενωμένη από τον διαρκή αγώνα, τη μια σε ρόλο πυροσβέστη και την άλλη παλεύοντας να κυλήσουν ομαλά τα πράγματα. Περίμενα ότι θα καταλάβαινες».

«Διάλειμμα από το ξενοδοχείο ή από μένα;» ρώτησε.

Δεν ήμουν σίγουρη ότι είχα απάντηση σ' αυτό.

«Πού θα μείνεις;» ρώτησε.

«Με την Κέιτι. Θα είναι ωραία». Έβαλα το χέρι μου στο μπράτσο του, νιώθοντας τη ζεστή σάρκα και την καμπύλη που σχημάτιζε ο μυς. «Θα τα πας μια χαρά χωρίς εμένα. Θα ζητήσω από τη Νελ να έρθει να βάλει ένα χεράκι. Και θα μιλάμε κάθε μέρα».

«Δεν θέλω να φύγεις, Σούζαν».

«Αλλά δεν θα με σταματήσεις, Αντρέα».

Κόμπιασε, κι εκείνη τη στιγμή τον είδα να έρχεται σε σύγκρουση με τον εαυτό του. Ο δικός μου Αντρέας κόντρα στον Έλληνα Αντρέα. «Όχι», είπε τελικά. «Πρέπει να κάνεις ό,τι θεωρείς σωστό».

* * *

Δύο μέρες αργότερα, με πήγε με το αυτοκίνητο στο αεροδρόμιο του Ηρακλείου. Υπάρχουν τμήματα της διαδρομής από τον Άγιο Νικόλαο –όπως περνάς από τη Νεάπολη και τη Λατοίδα– που είναι πραγματικά πανέμορφα. Το τοπίο είναι άγριο και άδειο, με τα βουνά να απλώνονται στο βάθος και την αίσθηση ότι δεν έχουν αλλάξει πολλά εδώ και μια χιλιετία. Ακόμα και ο καινούριος αυτοκινητόδρομος μετά τα Μάλια περιβάλλεται από εκπληκτική ύπαιθρο και, όπως

πλησιάζεις, κατηφορίζεις απότομα και βρίσκεσαι κοντά σε μια πλατιά παραλία με άσπρη άμμο. Ίσως να ήταν αυτό που μου προκάλεσε μια αίσθηση λύπης, τη συναίσθηση αυτού που άφηνα πίσω. Ξαφνικά, δεν σκεφτόμουν όλα τα προβλήματα και τις αγγαρείες της διαχείρισης του Πολύδωρου. Σκεφτόμουν τα μεσάνυχτα και τα κύματα και την πανσέληνο*. Το κρασί. Τα γέλια. Την επαρχιώτικη ζωή μου.

Όταν ετοιμαζόμουν για το ταξίδι, είχα διαλέξει επίτηδες τη μικρότερη τσάντα. Το είχα σκεφτεί σαν ένα είδος δήλωσης στον Αντρέα και στον εαυτό μου ότι επρόκειτο για ένα σύντομο επαγγελματικό ταξίδι, και πολύ γρήγορα θα επέστρεφα σπίτι. Αλλά ψάχνοντας την ντουλάπα μου, κοιτάζοντας ρούχα που δεν είχα φορέσει για δύο χρόνια, έπιασα τον εαυτό μου να στοιβάζει πράγματα στο κρεβάτι. Γύριζα στο αγγλικό καλοκαίρι, που σημαίνει ότι μπορεί να είχε και ζέστη και δροσιά, και στεγνό αέρα και υγρασία – όλα μέσα στην ίδια μέρα. Θα έμενα σ' ένα σπιλάτο ξενοδοχείο στην εξοχή. Δεν αποκλείεται να είχαν επίσημο ένδυμα για το δείπνο. Και με πλήρωναν δέκα χιλιάδες λίρες. Έπρεπε να φαίνομαι επαγγελματίας.

Έτσι, ώσπου να φτάσω στο αεροδρόμιο του Ηρακλείου, έσερνα πίσω μου την παλιά βαλίτσα μου με τα ροδάκια – τα οποία τσίριζαν μοχθηρά πάνω στο τοιμεντένιο δάπεδο. Με τον Αντρέα σταθήκαμε για μια στιγμή στην τραχιά ατμόσφαιρα από το σύστημα κλιματισμού και το ακόμα πιο τραχύ ηλεκτρικό φως της αίθουσας αναχωρήσεων.

Με έπιασε. «Υποσχέσου μου ότι θα προσέχεις τον εαυτό σου. Και πάρε με τηλέφωνο όταν φτάσεις. Ή μιλάμε με βιντεοκλήση στο FaceTime».

* Ελληνικά στο πρωτότυπο. (ΣΤΜ)

«Αν δεν υπολειτουργεί το Wi-Fi!»

«Υποσχέσου μου, Σούζαν».

«Το υπόσχομαι».

Με κράτησε με τα δυο του χέρια από τα μπράτσα μου και με φίλησε. Του χαμογέλασα, κι έπειτα τσούλησα τη βαλίτσα μου ως τη νεαρή, γεροδεμένη και μάλλον κατσούφα Ελληνίδα με την μπλε στολή που έλεγξε το διαβατήριο και την κάρτα επιβίβασής μου, προτού μου επιτρέψει να περάσω τον έλεγχο ασφαλείας.

Γύρισα κι ανέμισα το χέρι μου.

Αλλά ο Αντρέας δεν ήταν εκεί.